

Lectio: 1Pt 1:1-9 **Textus:** 1Pt 2:9-12

Dátum: 2016. június 5. Nemzeti Összetartozás napja, Kossuth rádió közvetíti **hely:**
Deszkatemplom

Áldás, békesség!

Tisztelettel és szeretettel köszöntöm a testvéreket itt a Deszkatemplomban, valamint határainkon innen és túl, akik az éter hullámain keresztül hallgatnak most bennünket!

Külön öröm, hogy a Nemzeti Összetartozás hétvégéjén köszönhetjük testvéreinket, református és nem református magyarjainkat hazánkban és szerte a nagyvilágban.

Ez ünnepi alkalomra meghívtuk több határon túli református gyülekezet képviselőit.

Így köszöntjük körünkben Kárpátaljáról a nagydobronyi és salánki testvéreinket, valamint testvérgyülekezeteink képviselőit. Köszöntjük Erdélyből Oltszem és Mikóújfalu református gyülekezeteinek jelenlévő küldötteit, valamint Felvidékről a kassai reformátusok képviselőit. Az erdélyi gerneszegi gyülekezet képviselői sajnos nem tudtak eljönni alkalmunkra, de lélekben és a készülékek előtt jelen vannak velünk, őket is köszöntjük.

Külön tisztelettel köszöntöm Horkay László kárpátaljai nyugalmazott püspök urat, Orémusz Zoltán kassai esperest és Bálint Csongor mikóújfalui lelkipásztort.

Nagyon örülünk, hogy elfogadta meghívásunkat Miskolc város polgármestere, Dr. Kriza Ákos, akit szintén szeretettel és tisztelettel köszöntünk körünkben!

Isten igéjével köszöntöm a testvéreket: *„Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!”*

Kedves Testvérek!

Egy lelkipásztor igehirdetésében hallottam a következő történetet. Budapesten évtizedekkel ezelőtt történt, hogy egy fiatalember a feleségével szeretett volna eljutni a kórházba éjszaka, mert a fiatalasszony várandós volt, minden pillanatban szülhetett. Néptelen volt az utca, taxit sem tudtak fogni. Végül egy diplomata-rendszámmal rendelkező autó állt meg mellettük, amiben egy nyugati ország nagykövete utazott. Ők vették fel a házaspárt az autóba és indultak el a kórházba, de nem értek oda időben: az autóban megszületett a

gyermek. Mivel a gyermek ilyen körülmények között jött a világra, ezért a nemzetközi törvények értelmében annak az országnak az állampolgára lett. – A nagykövet a gondjaiba vette a gyermeket, tartotta velük a kapcsolatot, támogatta őket, ahogyan lehetett.

Kedves testvérek!

Valami ilyesmit jelent keresztyénnek lenni. Megszületünk ebbe a világba, felnövünk. Éljük az életünket, toljuk a napokat, a munkát, keressük az élvezeteket, a szórakozást, várjuk a foci EB-t, a nyaralást, mindig csak túl akarunk lenni valamin, hogy majd utána jobb lesz: de nem lesz jobb. Belehasít életünkbe olykor valamilyen betegség, valamely szerettünk, barátunk elvesztése, de igyekszünk felállni, folytatni ott, ahol abbahagytuk. **És akkor egyszercsak megáll mellettünk az Úr Jézus.** A Bibliában számtalan példát látunk arra, mennyiféle módon közelít az Úr az emberekhez.

Saullal szemben nagy fényességgel, erővel jelent meg az Úr Jézus, megvakította őt, és ezután lett Pál apostollá, megalázva önmagát az Úr előtt. – Az emmausi tanítványokkal nagy szeretettel beszélt hazafelé menet, tanítgatta őket, és végül akkor ismerték fel, mikor megtörte a kenyeret. – A mindenki által megvetett kapzsi vámszedő, Zákeus mellett elmenve szólt neki, hogy ma nála vacsorázik, azaz vállalja vele a közösséget. A paráznaságon kapott, megalázott, de bűnbánó asszonynak azt mondta, én sem ítélek el téged, menj el és többé ne vétkezzél. És szinte a végtelenségig lehetne sorolni a példákat. És ki-ki hozzáteheti a maga példáját, ha találkozott Krisztussal, a testté lett kegyelemmel.

Megérezzük talán egy istentiszteleten, talán a rádiót hallgatva, talán egy keresztyénnel beszélgetve, talán unalmunkban a Bibliát elővéve, hogy a végtelen szeretet állt mellénk. Meglátjuk az értünk átszegzett kezeket, a szelíd, kedves arcot, és saját vallomásunk lesz a 457. ének: *Ó Jézus szólsz, s a szívhez a szó szelíden ér: „Így bánssz velem, teérted hullt testemből a vér?” – Bús szégyennel behívunk, az ajtónk nyitva már: jöjj Jézus, jöjj, ne hagyj el, a szívünk várva vár.* – Valami egészen új kezdődik. Már nem várjuk, hogy boldogabb legyen az életünk, már nem kell keresni a jobbat, az újabbat, mert Isten bűnbocsátó kegyelme minden gondunkra elég.

Olyanná lesz az életünk, mint annak a kisgyereknek, aki a diplomata autójában született. A nagykövet nem volt mellette örökké, nem ő nevelte fel, de folyamatosan figyelemmel kísérte az életét. Amikor a srác nem tudta, valószínűleg akkor is érdeklődött felőle, segítette, egyengette útját. A hívő keresztyén embernek annyival jobb, több az élete ennél is, hogy mi kapcsolatban vagyunk Megváltónkkal, tapasztaljuk gondviselését, és tudjuk, hogy egykor majd az Ő országának teljes jogú polgárai leszünk. Amikor mások rettegve, bizonytalanságban várják a legbizonytalanabbat, azt, ahonnan nincs visszaút, mi tudjuk, hogy mennyei Urunkat végre színről-színre láthatjuk, és ígérete szerint az Ő asztalához ülhetünk, és örökké vele leszünk.

Így érthetjük meg, hogy Péter apostol, aki ezt a levelet írja, ilyen látszólagos ellentmondásba keveredik önmagával. Hiszen egyrészt azzal kezdi a levelét és vissza is tér hozzá később, hogy a levél címzettjei jövevények, idegenek, szinte számkivetettek saját társadalmukban, közegükben. Másrészről pedig azt hallottuk, hogy ugyanezeket az embereket választott nemzetiségnek, királyi papságnak, szent nemzetnek nevezi. – Ez a kettősség jellemzi a keresztyén embert.

A levél eredeti címzettjei kis-ázsiai keresztyének. Hogy zsidókból lett keresztyének-e, akik zsidóságuk miatti üldözés révén keveredtek hazájuktól távol, és ott lettek Krisztus-követőkké, vagy olyanok, akik a maguk lakhelyén pogányként adták át a szívüket az Úr Jézusnak, és így lettek otthonukban is jövevényekké, nem tudjuk pontosan, de nem is lényeges. A keresztyén léthez ugyanis mindig hozzátartozik ez a kétlakiság, ez a kicsit kirekesztett állapot. A világ ugyanis nem igazán tud mit kezdeni a Krisztus-követő emberek életével. Furcsa, hogy más az értékrendjük, hogy komolyan veszik a hitüket, hogy valóban képesek aláztatosak lenni, és mindent rábízni arra az Istenre, Akit színről-színre még nem láttak. Furcsa, hogy örömeinkben hálát adnak, a sikereikért Urukat dicsőítik és nem önmagukat; bánatukban, bajukban, betegségükben Istentől kérnek vigasztalást, erőt, reménységet. Furcsa, hogy a családi életük is sokkal határozottabb keretek között, de mély szeretetben zajlik, mint általában megszokott, stb.

Sok furcsaság jellemzi a hívő keresztyéneket a világban, ami miatt egy idő után egy kicsit idegenként élnek a saját környezetükben. Istennek hála a mi hazánkban ez annyira nem nagy kontrasztot jelent még. Egyelőre a keresztyén értékrend Magyarországon nem annyira szemet szűrő, nehezen viselhető, mint tőlünk nyugatra.

Nem így volt azonban a keresztyénség első évtizedeiben, századaiban. Sokak az életüket kockáztatták, ha keresztyénné lettek. Tudjuk, hogy volt olyan időszak, amikor a szórakozás egyik válfaja volt az, ahogyan a keresztyéneket élve elégetik, a vadállatok által széttépetik, stb. És azt is tudjuk, hogy ma újra mindennapos lett keleten a keresztyének lemészárlása. Mindig, amikor a migráns-helyzetről hallunk, jusson eszünkbe, hogy testvéreinket ezekben a pillanatokban is gyilkolják hitükért, és imádkozzunk értük.

Péter azonban azzal bátorítja a szétszórva, kis csoportokban létező keresztyéneket, hogy bár e földi életben talán lakóhelyüket el sem hagyva jövevényekké lettek hitük miatt, tudják, hogy Isten csodálatos világosságában járhatnak, akik irgalmat, kegyelmet és békességet találtak Istennél.

A 20. században mi magyarok azt tapasztaltuk meg, hogy lehet saját földünkön, saját otthonunkban is hirtelen jövevénynek, idegennek lenni. A trianoni békediktátum 1920-ban elszakította hazánktól területe 2/3-át. Az ország lakóinak tekintélyes része önnön hazájában, szülőföldjén lett idegen, megtűrt ember. – Borzasztó trauma, melynek kiváltó okairól egyre többet beszélnek a történészek. Talán így közel 100 év után jött el annak az ideje, hogy nyíltan lehet erről beszélni, és nem kell úgy csinálni, mintha mi sem történt volna.

A múltból azonban maximum tanulnunk lehet. Hogy mik voltak az okok, érdemes és fontos feltárni. De még fontosabb azzal foglalkozni, hogy hogyan tovább? Egy televízióműsorban láttam, hogy megpróbálták számba venni, mi történt az elszakított területeken és mit tett az anyaország Trianon után. Úgy tűnik, az elszakítottak voltak a legrealistábbak. Erdélyben például felkelések, harcok tervezgetése, álmódosítás vagy teljes lelki összeomlás helyett azonnal elkezdtek irodalmi köröket, felolvasó- és vallásos esteket szervezni. Nem akarták hagyni a magyarságot megkeseredni, asszimilálódni. Tudomásul kellett venni, hogy ez a helyzet, most nem tudnak rajta változtatni. De az együvé tartozásunkat, a magyarságunkat, keresztyén hitünket meg kell őrizni, mert kizárólag ez fog megtartani.

Én ebben a hozzáállásban, viselkedésben, cselekvésben éppen azt látom, amiről Péter apostol ír a jövevény-sorsban lévő keresztyéneknek. A mi feladatunk soha sem az, hogy

erőszakoskodjunk. Nem feladatunk elnyomni, felülkerekedni. Isten a történelem Ura. Ő tudja, miért engedte ezt meg.

Ha Isten alkalmat készítene rá, és miénk lehetne újra Erdély, Felvidék, és a többi elszakított terület, áldani fogjuk nevét és örömmel öleljük keblünkre testvéreinket. De csak akkor, ha Isten adja. Addig pedig az az üzenet, amit Péteren keresztül szól az Úr ma is, 21. századi társadalmi és keresztyén jövevényeknek: „

Több bízott ránk, mint magyarnak lenni. Nem a magyarságunk tart meg minket, hanem Krisztus tartja meg a magyarságot. Az, hogy annyi elveszett, eltűnt nép után, több, mint 1100 évvel mi itt élhetünk, az egyes-egyedül megtartó Istenünk kegyelme. A jövő is az Ő kezében van. És milyen jó, hogy így van. A mi feladatunk megélni, hirdetni ezt a kegyelmet, szeretetet. Ha gyűlölnék, ha megvetnek is, az mindig legyen jogtalan, méltánytalan. Mi éljünk Krisztushoz méltóan, tisztán, Urunkat dicsőítő életet jövevény sorsunkban. Akár az anyaországban, akár határon túl. Éljük oda mindenki elé, hogy Jézus Krisztusban nekünk mennyei polgárjogunk is van. Magyarok is vagyunk, akiket erőszakkal elszakítottak. De van olyan erő, amely elszakíthatatlan, amely minden nemzet fölött áll és egyesít: Isten Országá polgáraiként éljünk Urunkhoz méltó életet és magyarságunkban is erősebbek, összetartóbbak, eltiporhatatlanok leszünk.

Mert ahogyan énekeltük is: *Szeretemben összeforrva, egy közös test tagjai* vagyunk. Olyan jó volt ezt látni, megélni kicsiben tegnap este a közös vacsoránál, ahol mi, helyiek vendégül láthattuk a testvérgyülekezetek tagjait. Sokan sohasem látták még egymást, mások sok éve nem találkoztak. Volt, aki könnyekkel küszködve beszélt arról, milyen jó együtt lenni, hazajönni. De az asztaloknál úgy beszélgettek, nevettek az emberek, mintha 100 éve ismernék egymást. És éjszakára úgy váltunk el egymástól, hogy a templomban találkozunk!

Egy közös test tagjai vagyunk, ami a Krisztus teste, az egyház, és emellett a mi kapcsolatunkat erősíti, meghatározza, hogy magyarok is vagyunk. Bár szétszabdalva, de ma is megvallva: összetartozunk. Így tud fájni a másik magyar fájdalma, így tudunk örülni a másik magyar örömeinek és így tudunk áldozatot hozni a másikért magyaráért. Egyek vagyunk Krisztusban, mint keresztyének, és akkor magyarságunkban is elszakíthatatlanok maradunk.

Csak éljünk Őhöz méltóan, mint akik a halálból az életre keltek, mint akik mennyei polgárjoggal rendelkeznek, mint akikért Isten Fia odaadta magát a kereszten. A nemzeti összetartozás napján, hétvégéjén az Ő kegyelmébe ajánljuk magunkat és jövőnket. Ámen

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, mennyei édes Atyánk!

Immár közel egy évszázada, hogy hazánkat megcsonkították. Sok évtizeden keresztül nem tudtuk elfogadni, elviselni ezt a szétszakítottságot. Aztán jött sok év, amikor beszélni sem igazán lehetett arról, hogy a határ másik oldalán is magyarok, testvéreink élnek.

Ma, közel 100 év után is fájdalmas a szétszakítottság, de hálásak vagyunk mindazért, ami az elmúlt években történt. Sokkal könnyebb átmenni a határokon, könnyebb a kapcsolattartás, és a vágy is erősebb bennünk az egymásra figyelésre.

A szétszakítottság fájdmán túl csak hálát tudunk neked adni megtartó Istenünk. Te vagy a történelem ura, egy szempillantás alatt jelen van nálad múlt, jelen és jövő. Köszönjük, hogy immár 1100 éve megtartasz bennünket e helyen a ránk rótt nyomorúságok közepette is. Mennyi komoly nép eltűnt az évszázadok alatt, mi pedig kegyelmedből jelen lehetünk. A történelem megtanított rá, hogy csak akkor áldott az életünk, ha nem másokban, hanem egyedül benned bízunk. – Kérünk, bocsáss meg nekünk azért, amikor nem ezt tesszük, amikor emberekbe vetjük bizalmunkat, amikor nem a te kegyelmedben bízunk egyedül.

Milyen megtisztelő, hogy igéd nekünk is szól: választott nemzettség, királyi papság, szent nemzet lehetünk, a te tulajdonodba vett néped! Kérünk, add, hogy ez igaz lehessen ránk! Mennyire szeretnénk, ha láthatóvá válna rajtunk, hogy tiéd az életünk, a te gyermekeid vagyunk. Mennyire szeretnénk, ha a téged még nem ismerők bennünk felismernék, hogy a teljes, boldog, áldott élet tebenned van. Szeretnénk így lenni a te választott néped, mi reformátusok, mi keresztyének, mi magyarok. Segíts ebben bennünket. Jelenünket, jövőnket mind a te kezébe ajánljuk, Urunk!

Így könyörgünk a gyermekekért, különösen most, gyereknapi után. Ne engedd őket elkallódnia, adj olyan szülőket, nevelőket, pedagógusokat, akik nem csak tudományra, hanem a Te ismeretedre tanítják őket, hiszen veled van jövőnk. Imádkozunk a felnőtt generációért, a szülőkért, akik a nemzet törzsét adják: add, hogy legyenek teherbírók, erősek, példamutatók. És könyörgünk az idősekért, hogy ne csak megöregedjenek, hanem megérjenek. Bölcs, tekintélyes idősként hadd lehessenek példaképek, tanácsadók a fiatalok felé. Hadd mutasson sok évtizedes életük terád.

Eléd hozzuk a szenvedőket, nyomorúságban, szegénységben, magányban lévőket, a betegeket, gyászolókat: légy vigaszuk, támaszuk, oltalmuk. Különösen eléd hozzuk most azt a családot, mely a héten kellett, hogy elbúcsúzzon szerettétől e földi életre nézve. Te vigasztald őket, töröld le könnyeiket.

Imádkozunk azokért is, akiknek az életük boldog, örömmel, sikerekkel teli, hogy megláthassák, megértsék: ez is téled van. Te tedd teljessé örömüket.

Könyörgünk pedagógusokért, akik egy nagyon nehéz tanéven keresztül igyekeztek hűségesen dolgozni, szolgálni a gyermekeink nevelésében, tanításában. Áldd meg őket, és adj nyugalmat, kiszámíthatóságot, békességet, a nyárra pedig feltöltődést nekik és mindnyájunknak.

Tarts meg bennünket Urunk mindenhol, ahová helyeztél bennünket: határainkon innen és túl kegyelmedből. Ámen